

1 **בין קשור בין שאינו קשור**, כלומר שאפילו קשירה אין צריך, והוא
 2 **שמתוקן** – ובלבד שהיה מוכן לכך מאתמול, דהיינו שחשב קודם
 3 השבת להשתמש בו כפקק, ועל ידי כן כבר נחשב הפקק כחלק
 4 מהבנין, ואינו מוסיף על הבנין כשסותם בו את החלון.
 5 רבי ירמיה מקשה על דברי רבי אבא: **אמר ליה רבי ירמיה**, מדוע
 6 פשטת ספק זה להקל, **ולאמר** ו-**ויאמר** **מה**, שפירוש **בין** כך ובין כך
 7 פוקקין בו היינו **בין תלוי ובין שאינו תלוי**, והוא **שקשור** – ובלבד
 8 שיהא קשור, כלומר שרבי אליעזר הצריך שיהיה הפקק קשור ותלוי,
 9 ואם אינו תלוי אלא ראשו נגרר בארץ אין פוקקים בו, ועל כך אמרו
 10 לו חכמים שאם הפקק קשור פוקקים בו אף על פי שאינו תלוי.
 11 רבי ירמיה מוכיח כדבריו: **דאמר רבה בר בר חנה**, **אמר רבי יוחנן**,
 12 **במחלוקת** רבי אליעזר וחכמים **כאן** בדיון פקק החלון, **כך** היא
 13 **מחלוקת** התנאים **בגג הנהר**. **דתנן** בעירובין (כב, ג) **גג** – יתד
 14 המשמש לנעילת הדלת על ידי תקיעתו בחור שבמפתח הבית, **הנהר**
 15 – שקשור בדלת אך אינו תלוי באויר אלא נגרר על גבי הקרקע,
 16 **נועלין בו בשבת במקדש**, **אבל לא במדינה** – מחוץ למקדש. וטעם
 17 החילוק, שמן התורה אין בתקיעתו איסור בונה, כיון שמשעת
 18 קשירתו בדלת הוא עומד ומוכן לכך, ונחשב כאילו נבנה כבר מבעוד
 19 יום. אך רבנן חששו שהדבר נראה כבנין כיון שאין הקשירה ניכרת,
 20 וגזרו שלא ינעול בו אלא אם כן הוא תלוי באויר על ידי הקשירה,
 21 וניכר יותר שהוא עשוי ומוכן לכך. ועל כן, בכל מקום אסור לנעול
 22 בו מדרבנן, אך במקדש הדבר מותר כיון ששם גזירות חכמים אינן
 23 נוהגות. **ונגר המונח על הארץ ואינו קשור בדלת כלל**, **כאן ובכאן**
 24 **– במקדש ובמדינה** **אסור לנעול בו**, כיון שתקיעתו בחור המפתח היא
 25 הוספה על הבנין, ואסורה מן התורה משום מלאכת 'בונה'.
 26 זו דעת תנא קמא, אך **רבי יהודה אומר**, נגר **המונח** על הארץ אף
 27 שאינו קשור, כיון שהכינוהו מבעוד יום לנעול בו הרי הוא נחשב
 28 כחלק מהבנין, ואין בתקיעתו איסור מן התורה, ועל כן מותר לנעול
 29 בו **במקדש**. אך במדינה הדבר אסור מגזירת חכמים, כיון שאין ניכר
 30 בו כלל שהוא מוכן לכך ונראה הדבר כבנין. **ונגר הנהר**, כיון שקשור
 31 בדלת ניכר בו שהוא מוכן לכך אף שאינו תלוי, ומותר לנעול בו אף
 32 **במדינה**.
 33 רבי ירמיה מביא ברייתא המבארת יותר מחלוקת זו: **ותניא**, **איהו**
 34 **נגר הנהר שנועלין בו במקדש אבל לא במדינה**, דהיינו שהנעילה
 35 בו מותרת מן התורה אך אסורה מדרבנן, **כל שקשור ותלוי וראשו**
 36 **מגיע לארץ**, כלומר, אפילו נגר הקשור באופן שמצדו העליון הוא
 37 תלוי באויר ואינו מגיע לארץ, אם ראשו התחתון נוגע בארץ, אסור

לנעול בו במדינה. אך **רבי יהודה אומר**, נגר זה שאמרת, כיון שהוא
 קשור **אף במדינה מותר לנעול בו**, **אלא איהו נגר שבמדינה אסור**,
 כל שאינו לא קשור ולא תלוי בדלת כלל, וכשמוציאו מהחור
 שבמפתח שומטו ומניחו **בקרן זווית**.
 ממחלוקת תנאים זו למדנו, שאפילו רבי יהודה המיקל וסובר שאין
 צריך שיהיה הנגר תלוי, מודה הוא שאם אינו קשור אין נועלים בו
 במדינה. וכיון שהשווה רבי יוחנן את שתי המחלוקות שבפקק ובנגר,
 מוכח שגם לדעת חכמים המקילים בפקק, אין פוקקים בו אם אינו
 קשור.
 רבי ירמיה מחזק את קושיותו מדברי אמורא אחר בענין זה: **ועוד**,
דאמר רבי יהושע בר אבא משמיה דעולא, **מאן תנא** הסובר שאין
 נועלים בנגר **הנהר** במדינה אלא אם הוא קשור ותלוי, **רבי אליעזר**
היא, שאסר במשנתנו לפקק בפקק שאינו קשור ותלוי. מדברי עולא
 משמע שרבי יהודה החולק בנגר ואומר שדי בקשירה, סובר כשיטת
 חכמים החולקים על רבי אליעזר במשנתנו, וכיון שאף רבי יהודה
 מודה שצריך קשירה, מוכח שגם לשיטת חכמים אין פוקקים בפקק
 שאינו קשור, ולא נחלקו אלא על מה שהצריך רבי אליעזר שיהיה
 תלוי.
 רבי אבא משיב לרבי ירמיה: **אמר ליה רבי אבא**, **אנא דאמר כי האי**
תנא – מה שפירשתי את דברי חכמים להקל שאינם מצריכים אפילו
 קשירה, הוא כדברי תנא זה שאבא, **דתניא**, **קנה שהתקינו**
– שהומינו והכינו **פצל הבית במחשבתו להיות פותח ונועל בו את**
הדלת, **בזמן שהקנה קשור ותלוי פותח וניכר בו שהוא מוכן לכך**,
פותח ונועל בו בשבת. אבל אם אין הוא קשור ותלוי, מדרבנן אין
פותח ונועל בו מפני שנראה כבונה. אך **רבן שמעון בן גמליאל**
אומר, אם הוא מתוקן, כלומר שהוכן לכך במחשבה קודם השבת,
 מותר לנעול בו **אף על פי שאינו קשור כלל**. וכיון שמצאנו שרבן
 שמעון בן גמליאל מתיר אף ללא קשירה, אומר לך שחכמים
 במשנתנו לגבי פקק החלון סוברים כמותו, ופירוש **בין** כך ובין כך
 הוא בין קשור ובין אינו קשור.
 הגמרא פוסקת הלכה במחלוקת זו: **אמר רב יהודה בר שילת**, **אמר**
רב אסי, **אמר רבי יוחנן**, **הלכה כרבן שמעון בן גמליאל** הסובר
 שמוותר לנעול בקנה אף אם לא קשרוהו כלל מבעוד יום, ואינו חושש
 שיראה כמוסיף על הבנין.
 מקשה הגמרא: **ומי אומר רבי יוחנן הכי** – וכי יתכן שכך אמר רבי
 יוחנן, **והתנן** (להלן ע"ב), **כל כסויי הפלים**

ורק על ידי בית האחיה מוכח שאין כוונתו לבנותו שם אלא לטלו ולהחזירו תמיד. **אָבְל בְּכִיסוֹי הַבָּלִים** שאין בהם חשש זה, **בֵּין בֶּךְ וּבֵין בֶּךְ** – בין אם יש להם בית אחיה ובין אם אין להם, **נִימְלִין בְּשִׁבְתָּ**, ושלא כדעת תנא קמא.

גמרא

שנינו במשנה: כיסוי הכלים שיש להם בית אחיה ניטלים בשבת. **אָמַר עַל כֵּךְ רַב יְהוּדָה בְּרַ שְׁלָא, אָמַר רַב אֲסִי, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, וְהוּא שֵׁשׁ תּוֹרֵת בְּלִי עֲלֵיהֶן** – היתר זה לטלטלם נאמר רק אם הם ראויים לתשמיש אחר מלבד הכיסוי, שמחמת אותו תשמיש הם נחשבים כלי. אך עצם הכיסוי בהם אינו שימוש המחשיבם ככלי, ועל כן אם אינם ראויים לתשמיש אחר, הרי הם מוקצה ואסור לטלטלם. לפי זה נמצא שאף קנה אסור בטלטול משום מוקצה, שהרי אין הוא ראוי לשימוש אחר מלבד הנעילה, ועצם הנעילה בו אינה שימוש המחשיבו ככלי, ואם כן קשה כיצד פסק רבי יוחנן כרבן שמעון בן גמליאל שמותר לנעול בו בשבת.

הגמרא מנסה לתרץ את דברי רבי יוחנן: **וְכִי תִימָא** – ואם תרצה לומר, **דְּהָבָא נָמִי** – שגם כאן התיר רבן שמעון בן גמליאל לנעול בקנה רק באופן **דְּאִיכָא** – (שיש) תורת בלי עָלֵי, כלומר שראוי לתשמיש נוסף הנותן לו שם כלי, יש להקשות, וְכִי בְּעִי – וכי צריך לשיטת רבן שמעון בן גמליאל שתהיה תורת בלי עָלֵי כדי להתירו בטלטול, וְהִתְנָא, חֲרִיזָא – (ענפים יבשים) שֶׁל דָּקֵל שְׁגֵדְרָן לְשֵׁם עֲצִים – שחבנו להסקה, והרי הן מוקצה מחמת גופן, ואחר כך נמלך עָלֵיהֶן ורוצה להשתמש בהן לִישִׁיבָתָא, צָרִיךְ לְקַשֵּׁר אותן יחד מערב שבת כדי להתירן בטלטול, אבל מחשבה בלבד אינה מועילה שלא יהיו מוקצה. אך רבן שמעון בן גמליאל אומר, אין צריך לְקַשֵּׁר, ומכיון אלא על ידי מחשבתו בלבד ייחד את החריות לשימוש, ומכיון שהתיר רבן שמעון בן גמליאל לטלטל חריות אף שאין עליהן תורת כלי, ודאי גם בקנה לא הצריך שתהיה עליו תורת כלי, וחזרה הקושיא כיצד פסק רבי יוחנן כמותו.

מתרצת הגמרא: לעולם לרבן שמעון בן גמליאל מותר לטלטל קנה אף כשאין עליו תורת כלי, ורבי יוחנן כְּבִינָא לִיה בְּוֹתִיָּה בְּחֵדָא, ופְּלִגְיָ עָלֵיהּ בְּחֵדָא – בדין אחד הוא סובר כמותו, דהיינו שאין אסור בונה בקנה המתוקן שאינו קשור, ובדין אחד הוא חולק עליו, וסובר שאין לטלטל את הקנה אלא אם יש עליו תורת כלי.

הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים לגבי פסק ההלכה בנידון משנתנו: **דְּרִשׁ רַבִּי יִצְחָק נִפְחָא אֶפְתָּחָא דְּרִישׁ גְּלוּתָא** – על פתח ביתו של ראש הגולה, הִלְכָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, שאין לפקוק בפקק החלון אלא אם הוא קשור ותלוי.

הדרן עלך כל הכלים

פרק שמנה עשר – מפנין

בפרק זה יתבאר דברים האסורים לעשותם בשבת מדרבנן. יש דברים שנאסרו מדרבנן מחמת שהם דומים למלאכות, ופעמים היתירים חכמים לכבוד שבת או לצורך רפואה או לצורך מצוה או לצורך בעלי חיים.

משנה

משנתנו עוסקת בענין טירחה בשבת, באלו אופנים היא מותרת: **מִפְּנֵי בִשְׁבַת אֶפִּילוּ אֶרְבַּע וְחֲמֵשׁ קוֹפּוֹת שֶׁל תֶּכֶן וְשֶׁל תְּבוּאָה, מִפְּנֵי הָאוֹרְחִים** – כשצריך את המקום בו מונחות הקופות כדי להושיב שם אורחים שהזמין לסעודה, וּמִפְּנֵי בֵּית הַמְּדֻרָּשׁ – כשצריך להושיב שם תלמידים שבאים לשמוע את הדרשה, ואין חוששים משום טירחה בשבת, **אָבְל לֹא מִפְּנֵי אֵת הָאוֹצֵר** – מקום בו מניחים את קופות התבן והתבואה וכדומה.

המשנה מבארת איוז תבואה הותר לפנות: **מִפְּנֵי רַק דְּבַר הָרָאִי** להשתמש בו בשבת ואינו מוקצה, כגון תְּרוּמָה מְהוּרָּה, שראויה לבהמת כהן, ומחמת שראויה לה, מותר אף לישראל לטלטלה, וּמִבְּמֵא – תבואה של עם הארץ שספק אם היא מעושרת, ואסור לאוכלה עד שיעשרוה, אך מותר לטלטלה כיון שראויה לעניים, וּמִעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן הַיֵּתָד לְלוֹי, שֶׁנִּימְלָה תְּרוּמָתוֹ – שהופרשה ממנו תרומת מעשר שנתו צריך הלוֹי להפריש מהמעשר ראשון ולתתה לכהן, וּמִעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקָּדֵשׁ שֶׁנִּפְדּוּ, שמותר לאוכלם ואינם מוקצים, וְהַתְּרוּמָה הַיֵּבֶשׁ – מין קטנית מר מאוד, ואינו מוקצה מִפְּנֵי שְׁהוּא מֵאָבְל לְעוֹרִים.

המשנה מונה את הדברים שלא הותר לפנותם: **אָבְל לֹא הוֹתֵר לַפְּנוֹת אֵת הַמִּטְבֵּל** – תבואה שלא הופרשו ממנה תרומות ומעשרות, וְלֹא

שֵׁשׁ לָהֶם בֵּית אַחִיָּה – (ידית) נִימְלִין בְּשִׁבְתָּ, ואין בהם אסור מוקצה. **וְאָמַר רַב יְהוּדָה בְּרַ שְׁלָא, אָמַר רַב אֲסִי, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, וְהוּא שֵׁשׁ תּוֹרֵת בְּלִי עֲלֵיהֶן** – היתר זה לטלטלם נאמר רק אם הם ראויים לתשמיש אחר מלבד הכיסוי, שמחמת אותו תשמיש הם נחשבים כלי. אך עצם הכיסוי בהם אינו שימוש המחשיבם ככלי, ועל כן אם אינם ראויים לתשמיש אחר, הרי הם מוקצה ואסור לטלטלם. לפי זה נמצא שאף קנה אסור בטלטול משום מוקצה, שהרי אין הוא ראוי לשימוש אחר מלבד הנעילה, ועצם הנעילה בו אינה שימוש המחשיבו ככלי, ואם כן קשה כיצד פסק רבי יוחנן כרבן שמעון בן גמליאל שמותר לנעול בו בשבת.

הגמרא מנסה לתרץ את דברי רבי יוחנן: **וְכִי תִימָא** – ואם תרצה לומר, **דְּהָבָא נָמִי** – שגם כאן התיר רבן שמעון בן גמליאל לנעול בקנה רק באופן **דְּאִיכָא** – (שיש) תורת בלי עָלֵי, כלומר שראוי לתשמיש נוסף הנותן לו שם כלי, יש להקשות, וְכִי בְּעִי – וכי צריך לשיטת רבן שמעון בן גמליאל שתהיה תורת בלי עָלֵי כדי להתירו בטלטול, וְהִתְנָא, חֲרִיזָא – (ענפים יבשים) שֶׁל דָּקֵל שְׁגֵדְרָן לְשֵׁם עֲצִים – שחבנו להסקה, והרי הן מוקצה מחמת גופן, ואחר כך נמלך עָלֵיהֶן ורוצה להשתמש בהן לִישִׁיבָתָא, צָרִיךְ לְקַשֵּׁר אותן יחד מערב שבת כדי להתירן בטלטול, אבל מחשבה בלבד אינה מועילה שלא יהיו מוקצה. אך רבן שמעון בן גמליאל אומר, אין צריך לְקַשֵּׁר, ומכיון אלא על ידי מחשבתו בלבד ייחד את החריות לשימוש, ומכיון שהתיר רבן שמעון בן גמליאל לטלטל חריות אף שאין עליהן תורת כלי, ודאי גם בקנה לא הצריך שתהיה עליו תורת כלי, וחזרה הקושיא כיצד פסק רבי יוחנן כמותו.

מתרצת הגמרא: לעולם לרבן שמעון בן גמליאל מותר לטלטל קנה אף כשאין עליו תורת כלי, ורבי יוחנן כְּבִינָא לִיה בְּוֹתִיָּה בְּחֵדָא, ופְּלִגְיָ עָלֵיהּ בְּחֵדָא – בדין אחד הוא סובר כמותו, דהיינו שאין אסור בונה בקנה המתוקן שאינו קשור, ובדין אחד הוא חולק עליו, וסובר שאין לטלטל את הקנה אלא אם יש עליו תורת כלי.

הגמרא מביאה מחלוקת אמוראים לגבי פסק ההלכה בנידון משנתנו: **דְּרִשׁ רַבִּי יִצְחָק נִפְחָא אֶפְתָּחָא דְּרִישׁ גְּלוּתָא** – על פתח ביתו של ראש הגולה, הִלְכָּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, שאין לפקוק בפקק החלון אלא אם הוא קשור ותלוי.

מֵתִיב רַב עֲמֶרֶם עַל רַבִּי יִצְחָק נִפְחָא, הִרִי שֵׁנִינּוּ בַּמִּשְׁנָה (להלן קנא), וּמִדְּבָרֵיהֶם לְמַדְנָה, שְׁפִיזְקִין וּמִוִּדְּדִין וְקוֹשְׁרִין בְּשִׁבְתָּ – שמותר בשבת לפקוק חלון אף בדבר שאינו קשור ותלוי, ולמדוד מדידה של מצוה, ולקשור קשר שאינו מתקיים אפילו לכתחילה. אם כן מבואר שאין ההלכה כרבי אליעזר בפקק החלון.

אביי מנסה לדחות את קושיית רב עמרם: **אָמַר לִיה [אֲבִי], מֵאִי דְּעֵתִיד – מפני מה סברת להוכיח ממשנה זו שלא כרבי אליעזר, הרי יכול רבי יצחק נפחא להשיבך שאותה משנה היא כדעת חכמים. ואם הוכחות היא מִשּׁוֹם דְּקִתְּנִי סִתְמָא – שהיא שנויה בסתם ללא הוכרת הדעה החולקת, וכוון שסתם רבי כדעת חכמים משמע שנפסקה הלכה כמותם, הרי משנת 'נִגְרַה הַגִּנְדֵּר' (עירובין קב) המובאת לעיל (ע"א) וסוברת כדעת רבי אליעזר, נָמִי סִתְמָא הִיא – אף היא שנויה בסתם, ואם כן עד שאתה מקשה על רבי יצחק נפחא מסתימת משנה אחת, תוכיח כמותו מסתימת השניה.**

הגמרא דוחה את דברי אביי: **וְאֶפִּילוּ הָכִי שֶׁמִּצְאָנוּ מִשְׁנָה הַסּוֹתֶמֶת כְּדַבְּרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מִכָּל מָקוֹם רֵאִיתִי רַב עֲמֶרֶם שֶׁהִלְכָּה כַּחכְמִים בַּמְקוֹמָה עוֹמֶדֶת, מִפְּנֵי שֶׁבַּמִּשְׁנָה שֶׁהִבֵּא הוֹרוּ לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂה כְּדַבְּרֵי חֲכָמִים, וּמָקוֹם שֶׁהוֹרוּ בּוֹ הִלְכָּה לְמַעֲשֵׂה, רַב כּוֹחוֹ הִלְכִּיחַ מִמֶּנּוּ, שְׂכִינִן שֶׁסִּמְכוּ לַמַּעֲשֵׂה לְהַקֵּל וְדָאִי כִּן נִפְסְקָה הַהִלְכָּה.**

משנה

(בֶּל) בִּיסוֹי הַבָּלִים שֵׁשׁ לָהֶם בֵּית אַחִיָּה – (ידית) נִימְלִין בְּשִׁבְתָּ, אבל אם אין להם בית אחיה אינם ניטלים. **אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּמָה דְּבָרִים אֲמֹרִים שְׂכִיסוֹ צָרִיךְ בֵּית אַחִיָּה, בְּכִיסוֹי קְרָקְעוֹת – בורות החפורים בקרקע, מפני שהמניח כיסוי על בור שבקרקע נראה כבונה,**

1 **אֶת מַעֲשֵׂךְ [רֹאשׁוֹן] שְׁלֹא נִפְלָה תְרוּמָתוֹ, וְלֹא אֶת מַעֲשֵׂךְ שְׁנֵי**
 2 **וְהַקֹּדֶשׁ שְׁלֹא נִפְדּוּ, שְׂכַל אֱלוֹ אֲסוּרִים עֲתָה בֹאכִילָה וּמוֹקְצִים הֵם,**
 3 **וְלֹא אֶת הַלֶּוֹף – מִן קִטְנִית שְׁאִינוֹ רֹאוּי לֹאכִילָה כִּשְׁהוּא חֵי אִפִּילוּ**
 4 **לְבִהְמָה, וְלֹא אֶת הַחֶרְדֵּל שְׁאִינוֹ טָחוֹן, וְאִינוֹ רֹאוּי לִמְאָכֵל. רֶפֶן**
 5 **שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל מְתִיר בְּלוֹף, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מֵאָכֵל עוֹרְבִין, וְדֶרֶךְ**
 6 **עֲשִׂירִים לַגִּדֵּל עוֹרְבִים.**

7 **הַמִּשְׁנָה מִבְּאֵרֶת שֶׁדָּבַר הָרֹאוּי לִמְאָכֵל בִּהְמָה, אֵךְ סִתְּמוּ אִינוֹ עוֹמֵד**
 8 **לְכַךְ, מוֹתֵר לְטַלְטְלוֹ רַק אִם יִזְמִינוּ בִּמְחֻשְׁבָּה מֵעֶרֶב שַׁבַּת לִמְאָכֵל**
 9 **בִּהְמָה: חֲבִילֵי קֶשׁ, וְחֲבִילֵי עֲצִים, וְחֲבִילֵי זָרָדִים – מִן קִנִּים**
 10 **שְׁקוּצִים אוֹתָם כִּשְׁהֵם רִכִּים וְאוֹכִלִים אוֹתָם, אִם הִתְקִינָן לְמֵאָכֵל**
 11 **בְּהֶמָה, כְּלוּמֹר, אִם הִזְמִינָם לְכַךְ בִּמְחֻשְׁבָּתוֹ מֵעֶרֶב שַׁבַּת, מְטַלְטְלִין**
 12 **אוֹתָן, וְאִם לֹא, אֵין מְטַלְטְלִין אוֹתָן מִפְּנֵי שֶׁבִּסְתָם עוֹמְדִים הֵם**
 13 **לְהִסְקָה וּמוֹקְצִים הֵם.**

גמרא

14
 15 **הַגְמָרָא מִבְּאֵרֶת אֵת דְּבָרֵי הַמִּשְׁנָה 'מִפְּנֵין אַרְבַּע וַחֲמֵשׁ קוֹפּוֹת',**
 16 **וּמִבִּיָּאָה מִחֲלוּקַת אֲמוּרָאִים בְּבִיאוּרָם. שׁוֹאֵלֶת הַגְמָרָא: הֲשֶׁתָּא –**
 17 **מֵעַתָּה יֵשׁ לְתַמּוּדָה, חֲמֵשׁ מִפְּנֵין, אַרְבַּע מִיַּפְעָיָא – אִם חֲמֵשׁ קוֹפּוֹת**
 18 **מִפְּנִים, וְכִי נִצְרַךְ לֹמֵר שֶׁמוֹתֵר לִפְנוֹת אַרְבַּע שֶׁהוּא מִסְפֵּר מוֹעֵט**

19 **מִחֲמַשׁ, וְדִי הִיָּה לְתַנָּא לֹמֵר 'מִפְּנֵין חֲמֵשׁ קוֹפּוֹת'. מִיִּישְׁבַּת הַגְמָרָא:**
 20 **אָמַר רַב חֲסִידָא, הַמִּשְׁנָה עוֹסֶקֶת בְּשְׁנֵי אֹפְנִים, וְכַךְ בִּיאוּרָה, מָה**
 21 **שֶׁאִמְרָה 'מִפְּנֵין אַרְבַּע', הֵיינו אַרְבַּע מִחֲמֵשׁ, כְּלוּמֹר, אִם הִיָּה בְּאוּצֵר**
 22 **כְּשִׁיעוֹר חֲמֵשׁ קוֹפּוֹת בְּלִבָּד, יִפְנֶה רַק אַרְבַּע מֵהֶם וְלֹא יִגְמוֹר לִפְנוֹת**
 23 **אֵת הָאוּצֵר כּוֹלוֹ, גִּזְרָה שֶׁמֵּא יִרְאֶה גּוּמוֹת בְּקִרְקַעִיתוֹ וַיָּבֵא לְהַשְׁוּוֹתוֹ,**
 24 **כִּי פִינוּי הָאוּצֵר לְגִמְרֵי, גּוֹרֵם לָאָדָם לַעֲיִין בְּקִרְקַע, וַיֵּשׁ לְחֻשׁוֹשׁ**
 25 **שֶׁבַעֲיוֹנוֹ יִרְאֶה בּוֹ גּוּמוֹת, וַיָּבֹא לְתַקְנָן בִּידִים וּלְהַשְׁוּוֹתוֹ. (אִיכָּא**
 26 **דְּאָמְרֵי אַרְבַּע מֵאוּצֵר קֶטָן), וּמָה שֶׁאִמְרָה 'וְחֲמֵשׁ' הֵיינו מֵאוּצֵר**
 27 **גָּדוֹל, כְּלוּמֹר, אִם יֵשׁ הֶרְבֵּה קוֹפּוֹת בְּאוּצֵר, אֵין מִפְּנִים אֲלֵא חֲמֵשׁ,**
 28 **וּמִשּׁוּם טִירְחָה. וְכֵּנֵן – וּמָהִי כּוֹונַת הַמִּשְׁנָה בְּאוֹמְרָה 'אֵכֵל לֹא אֵת**
 29 **הָאוּצֵר', הִרִי אֵי אִפְשֵׁר לִפְרֹשׁ שֶׁלֹּא יִפְנֶה אֵת הָאוּצֵר לְגִמְרֵי, כִּי דִין**
 30 **זֶה כִּבְר נִשְׁמַע מִתְּחִילַת דְּבָרֶיהָ 'מִפְּנֵין אַרְבַּע', וּפִירוּשׁוֹ שְׁדוּקָא 'אַרְבַּע**
 31 **מִחֲמֵשׁ' מוֹתֵר, אֲבָל לֹא לִפְנוֹת אֵת הַכֹּל, אֲלֵא הַכּוֹוֶנָה בּוֹזֵה הִיא, שְׁלֹא**
 32 **יִתְחִיל בְּאוּצֵר תְּחִלָּה, שֶׁאִם לֹא הִתְחִיל לִיטוֹל מִהָאוּצֵר לִפְנֵי שַׁבַּת**
 33 **לִמְאָכְלוֹ אוֹ לִמְאָכֵל בְּהִמְתּוֹ, אֲסוּר לוֹ לִפְנוֹתוֹ כֹּלל בְּשַׁבַּת מִשּׁוּם**
 34 **אִיסוּר מוֹקְצָה, וְכֵּנֵן – וּמִשְׁנַתְּנוּ דַּעַת מִי הִיא, דַּעַת רַבִּי יְהוֹדָה הִיא,**
 35 **דְּאֵיתָ לֶיהָ – שֶׁלְּשִׁיתָּהּ יֵשׁ אִיסוּר מוֹקְצָה, וְלִכְּן אִסְרָה מִשְׁנַתְּנוּ**
 36 **לְטַלְטֵל תְּבוּאָה שֶׁלֹּא הִתְחִיל לְקַחַת מִמֶּנָּה כִּבְר בַּעֲרֵב שַׁבַּת, וְאִפִּילוּ**
 37 **לְצוֹרֵךְ מִצּוּדָה. וְשִׁמּוּאֵל אָמַר, לִשּׁוֹן הַמִּשְׁנָה 'אַרְבַּע וְחֲמֵשׁ',**